

opusdei.org

Prelatens brev (december 2009)

Decembermånad erbjuder många tillfällen för att förbereda sig till Jesu födelse: gatudekorationen, liturgin, vardagens glädjeämne och sorg, våra framgångar eller till och med våra fel. Detta påpekar Prelaten i sitt månadsbrev.

2009-12-11

Mina kära: Må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Julen närmar sig åter igen med sin förunderliga nyhet. Det är en högtid som firas nästan överallt, även på de platser där man knappt känner Kristus. För många begränsas firandet till ett tillfälle att ge och få julklappar, att ta det lugnt ett par dagar eller, helt enkelt, att tillbringa mer tid med familjen. Vi som tagit emot trons gåva känner till denna högtids egentliga betydelse: ***Varje jul bör för oss bli till ett nytt och särskilt möte med Gud, så att hans ljus och hans nåd må tränga långt in i våra själsars djup.***[\[1\]](#)

Kyrkan påminner oss upprepade gånger om detta under dessa förberedande veckor. Då advent började inbjöd hon oss: ***Med glädje får vi komma till Herrens hus.***[\[2\]](#)

Påven Benedikt XVI förklarar att **orsaken till att vi kan vandra med glädje (...) är att vår frälsning redan är nära. Herren kommer. Övertygade om detta börjar vi vår**

adventsvandring och förbereder oss för att med tro fira den utomordentliga händelse som Herrens födelse är. Under de kommande veckorna kommer liturgin dag efter dag att för vår reflektion föreslå texter från Gamla Testamentet, som påminner oss om den levande och uthålliga längtan som besjälade det judiska folket i deras väntan på Messias ankomst. Låt även oss vaka i bön och sträva efter att förbereda vårt hjärta för att ta emot Frälsaren, som kommer för att visa oss sin barmhärtighet och ge oss sin frälsning.[3]

Låt oss anstränga oss för att följa Påvens råd genom att noggrant läsa de liturgiska texterna och betrakta dem i vår personliga bön. Jag ber er om ännu mer: låt var och en av oss anstränga sig personligen för att se till att dessa dagar återfår sin kristna innebörd i vårt samhälle. Låt oss inte

se denna önskan som en utopi. Vår Fader brukade säga att ”man måste börja med ett för att räkna” och sedan fortsätter man. Han kanske kom ihåg det som han var tvungen att göra då Herren lade ner Verket i hans själ och i hans händer. Denna iver – hans iver – som utmärkte den första tiden växte alltid i hans inställning att ständigt verka apostoliskt. Låt oss ta till oss denna inställning, eftersom vi alla kan arbeta för att återkristna denna vår värld – var och en i sin omgivning på samma sätt som stenen som fallit i vattnet och orsakar en våg, och sedan en till, och en till.[4]

Inför Herrens ankomst, som kommer för att införa rättvisa och fred i världen, flödar den Heliga skriftens ord över av jubel. *Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall uppfylla det löftesord som jag har talat om Israels hus och angående Judas hus. I de dagarna och på den*

*tiden skall jag låta en rättfärdig
avkomling växa upp åt David. Han
skall skaffa rätt och rättfärdighet på
jorden.[5]*

Denna ankomst kommer alltid att
vara aktuell eftersom Herren
besöker denna jord särskilt genom
det dagliga firandet av mässoffret,
och han går oss till mötes med sin
kropp, med sitt blod, med sin själ och
med sin gudom. Han närmar sig oss
på många andliga sätt under det
liturgiska årets lopp, och nu genom
jultidens högtid. Hans närvaro är så
stark, att även om man försöker tysta
ner den på vissa platser, så blir en
påtaglig verklighet uppenbar:
världen ”står still” eftersom det är
jul. Den psaltarvers får sin fulla
betydelse, som säger: *Må himmelen
vara glad och jorden fröjda sig, må
havet brusa och allt vad däri är, må
marken glädja sig och allt som är på
den. Ja, må alla träd i skogen jubla
inför herren, ty han kommer.[6]*

För två årtusenden sedan skedde Guds ankomst under tystnad. Endast änglarna och en liten grupp enkla personer – herdarna – delade Jungfruns och Josefs glädje över Återlösarens födelse. Även idag sker Herrens ständiga ankomst i tystnad. **Men där det finns tro, där hans ord förkunnas och lyssnas till, där församlar Gud människorna och ger sig till dem i sin kropp, omvandlar dem till sin kropp. Han ”kommer”. På detta sätt vaknar människornas hjärta. Änglarnas nya sång omvandlas till människornas sång, som under århundradenas lopp – och alltid på ett nytt sätt – besjunger Guds ankomst som barn och gläder sig ur sitt djupaste innersta.[7]**

Låt oss försöka ge de yttre tecken, som används under dessa kristna högtidsdagar, deras fulla betydelse. Låt oss anstränga oss, säger jag igen, att ge tillbaka dessa veckors

stämning dess äkta mening. Det är t ex alltid möjligt att sprida de traditionella andliga och fromma vanor som hör dessa dagar till: göra i ordning en julkrubba hemma, besöka krubbor som ställs ut i kyrkor och på andra platser, kanske i sällskap med andra familjemedlemmar; framhäva den typiska julgranens och julklapparnas andliga betydelse, vilka är en sätt att påminna om att allt det goda kommer från Korsträdet...

Andra söndagen i advent stöter vi igen på kallelsen till en övernaturlig glädje inför Jesu förestående födelse. Vid detta tillfälle vänder sig profeten Baruk till Jerusalem – en symbol för själen som väntar på Herren – och förkunnar för den: *Tag av dig, Jerusalem, den bedrövelsens och lidandets dräkt du bär, och ikläd dig för evigt Guds härlighets sköna skrud. Hölj dig i Guds rättfärdighets mantel, sätt på ditt huvud den Eviges*

härlichets diadem.[8] Herren lovar oss en fullständig och evig glädje, som aldrig tar slut, om vi anstränger oss för att kärleksfullt hålla hans bud; om vi återvänder till honom gång på gång genom ånger, när vi inte har lyckats uppträda som goda barn. ***Glädje, övernaturlig och mänsklig optimism*** – skriver den helige Josemaría– ***är förenliga med fysisk trötthet, smärta, tårar – för vi har ett hjärta – och med svårigheter i vårt inre liv eller vår apostoliska uppgift.***[9] Drar vi nytta av dessa och andra personliga omständigheter för att ta emot Herren väl? Med vilken andakt vänder vi oss till Jungfru Maria och den helige Josef om hjälp på vår väg mot Betlehem?

Till och med vårt personliga elände – de synder och överträdelser som ingen människa på jorden är utan – bör tjäna som en språngbräda som skjuter iväg oss med större förtröstan

och kärlek till Gud, vår Herre, som ständigt erbjuder oss hans kärlek, särskilt i botens sakrament. Vi får inte glömma att ***kristen optimism varken är en sötsliskig optimism eller en mänsklig förhoppning om att allt skall gå bra. Det är en optimism som har sina rötter i att vi är medvetna om att vi är fria och säkra på nådens kraft; en optimism som får oss att vara krävande gentemot oss själva och att anstränga oss för att varje ögonblick besvara Guds kallelse.***

[10] På detta sätt lägger sig den sanna glädjen i våra själar, vilken är samma som glädjen att vara med Herren. Vår Faders glädje var mycket djup medan han väntade på att Kristus skulle komma till oss under julen.

Hela denna glädje har uppfyllts i Jungfru Maria helt och hållet, som den Obefläckade avlelsens högtid påminner oss om. På denna stora

högtidsdag lägger Kyrkan på vår Moders läppar några ord av Jesaja: *Jag jublar och gläder mig i Herren, min själ fröjdar sig i min Gud. Han har klätt mig i frälsningens klädnad och höljt mig i rättfärdighetens mantel, som när en brud smyckas för sin brudgum.*[11]

Vilket jubel bör det inte ge oss då vi ser Jungfrun så nära Gud, förhärlicad i kropp och själ och samtidigt så nära oss! Från himlen beskyddar hon var och en, följer våra steg och utverkar alla de nådegåvor vi behöver från sin Son. **Ju närmare människan är Gud, desto närmare är hon sina medmänniskor. Vi ser det i Maria, säger Påven. Det faktum att hon är helt i Gud är orsaken till att hon också är nära människorna. Därför kan hon vara Moder till all tröst och hjälp, en Moder som alla, oavsett behov, vågar vända sig till i sin svaghet och i sin synd, eftersom hon**

förstår allt och för alla är en öppen kraft för den skapande godheten.
[12]

Adventstidens liturgiska glädje bryter obegränsat ut då vi kommer till den tredje veckan på den söndag som kallas *Gaudete* efter de ord som inleder ingångantifonen: *Gaudete in Domino semper: iterum dico, gaudete. Dominus enim prope est.* [13] Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er. Herren är nära. Han kommer för att rädda oss från våra synder; detta är roten till det jubel som utmärker julen. *Jubla, du dotter Sion, höj glädjelerop, du Israel. Vad glad och fröjda dig av allt hjärta, du dotter Jerusalem. Herren har tagit bort straffdomarna från dig, han har röjt din fiende ur vägen. Herren, som bor i dig, är Israels konung.* [14]

Vid vissa tillfällen när man ser sorger och olyckor som påverkar en stor del av mänskligheten, kunde frestelsen

att bli ledsen, pessimistisk eller
uppgiven nästla sig in i själen. Det
finns många situationer av våld och
orättvisa som man behöver göra
något åt; de personer är otaliga, som
över hela världen saknar det mest
nödvändiga för att leva ett värdigt
mänskligt liv. Framför allt saknas det
så mycket kärlek i hjärtan, det finns
så mycket glömska av Gud, så mycket
mer eller mindre öppen egoism!
Inget av detta bör dock göra en trons
människa perplex. Det bör tvärtom
leda oss till att, med nådens hjälp,
fördubbla våra ansträngningar för
att med större riklighet så kärlek i
mänskliga relationer. Maria tar
himlens lycka hem till Elisabet; du
och jag, vad gör vi för att få andra att
dra fördel av Jesu närhet?

Låt oss lyssna till det råd som den
helige Josemaría brukade ge: ***Vi
måste erkänna våra sjukdomar,
men bekänna Guds makt.
Optimismen, glädjen, den fasta***

övertygelsen om att Herren vill använda sig av oss, bör prägla vårt kristna liv. Om vi känner oss delaktiga i den heliga Kyrkan, om vi känner oss stödda av Petri fasta klippa och av den helige Andes verkan, kommer vi att besluta oss för att uppfylla de små plikterna i varje ögonblick: då skall vi så lite varje dag. Och skörden skall svämma över våra lador.[15]

Låt oss titta på Marias föredöme. Vilken betydelse hade en jungfru inför människorna, som nästan var ett barn, på en så okänd plats som Nasaret? Trots detta fäste Gud blicken vid henne och omvandlade henne till Moder till det inkarnerade och återlösande Ordet. Låt oss än en gång betrakta Marias besök hos Elisabet, som fjärde advent föreslår i evangeliet. Hymnen *Magnificat*, en frukt av Jungfru Marias vanliga umgänge med Gud och närd av hennes förtrogenhet med den heliga

Skrift, vittnar om en sång av absolut förtroende i Guds kraft och därför fylld av heligt jubel.

Vår moder har mediterat länge över vad Gamla Testamentets heliga kvinnor och män som väntade på Frälsaren hade sagt, och även över de händelser som de hade deltagit i. Hon har beundrat det stora antal underverk, Guds översvallande barmhärtighet gentemot sitt folk som så många gånger visat sig otacksamt. Då hon betraktar Himmels omhet som ständigt förnyas, strömmar kärleken ur hennes obefläckade Hjärta: Min själ prisar Herrens storhet, min ande jublar över Gud, min frälsare: han har vänt sin blick till sin ringa tjänarinna (Luk 1:46-48). Denna goda moders barn, de första kristna, hade lärt av henne och även vi kan och bör lära oss.[16]

Låt oss ta lärdom av Maria. Herren har gett oss kristna världen till vårarvedel,[17] och vi är säkra på att hans ord kommer att uppfyllas med hjälp av vår medverkan, eftersom han i sin godhet har velat räkna med var och en av oss. Därför ***måste vi vara optimister, men med en optimism som har sitt ursprung i tron på Guds makt – Gud förlorar inga slag –, med en optimism som inte följer av mänsklig tillfredsställelse, av dum och högfärdig självgodhet.***[18]

Låt oss fortsätta be för Påven, för hans medarbetare i Kyrkans ledning, för biskopar och präster. Låt oss särskilt under prästadömet år be för att Herren ger Kyrkan många heliga tjänare. Såsom den helige kyrkoherden av Ars sade till sina församlingsmedlemmar:

”prästadömet är Jesu hjärtas kärlek. När ni ser en präst, tänk på vår Herre Jesus Kristus.”[19]

För några dagar sedan reste jag till Cordoba, inbjuden av den apostoliske administratören för att tala till prästerna i stiftet med anledning av prästadömetets år och för att tillsammans välsigna den bild av den helige Josemaría som har hängts upp i den helige Nikolaus församling. I denna kyrka bad vår grundare den 20 april 1938 under sin första resa till denna stad i Andalusien. Jag fick också tillfälle till att träffa en mängd människor – män och kvinnor, unga och äldre personer – som deltar i Opus Deis apostoliska arbete.

Därefter begav jag mig till Pamplona och därifrån återvände jag till den eviga staden. Som alltid med dessa resor gjorde jag den mycket förenad med var och en av er och med vår Faders resor och tackade Gud för att det som den helige Josemaría sådde i ensamhet har vuxit på ett förundransvärt sätt, genom Guds nåds kraft.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
och önskar er en helig och god jul
er Fader

+Javier

Rom den 1 december

[1] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 12.

[2] Missale, Första söndagen i Advent (A), Responsoriepsalm.

[3] Benedikt XVI, Predikan vid första söndagen i Advent, 2/12 2007.

[4] Jfr Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 831.

[5] Missale, Första söndagen i Advent (C), Första läsningen (Jer 33:14-15).

[6] Missale, Kristi födelse, Julnattens mässa, Responsoriepsalm (Ps 96:11-13).

[7] Benedikt XVI, Predikan vid Herrens födelse, 25/12 2008.

[8] Missale, Andra söndag i Advent (C), Första läsningen (Bar 5:1-2).

[9] Den helige Josemaría, *Forja*, nr 290.

[10] Den helige Josemaría, *Forja*, nr 659.

[11] Missale, Jungfru Marias utkorelse och fullkomliga renhet, Ingångsantifon (Jes 61:10).

[12] Benedikt XVI, Predikan under den Obefläckade avlelsens högtid, 8/12 2005.

[13] Missale, Tredje söndagen i Advent, Ingångsantifon (Fil 4:4,5b).

[14] Missale, Tredje söndagen i Advent (C), Första läsningen (Sef 3:14-15).

[15] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 160.

[16] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 241.

[17] Jfr Ps 2:8.

[18] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 123.

[19] Den helige kyrkoherden av Ars, citerad i A Monnin, *Spirito del Curato d'Ars*, Ares 2009, s 79.

.....